

Op de eerste pagina van 'Heldere Maan' van Lulu Wang valt de jonge protagonist Jian letterlijk het verhaal binnen in een bamboebosje. Ik kan me daar iets bij voorstellen omdat vlakbij mijn woning zo'n bosje staat. Mijn vader had de plant eind jaren '50 gekocht als *Semiarundinaria fastuosa*, en ik heb me laten verleiden om een scheutje daarvan in eigen tuin over te planten. Of de naam klopt is niet helemaal zeker, maar ik heb niet de middelen om dat precies uit te vlooien, en het kan me eigenlijk ook niet zo veel schelen. Het is een prachtig gewas van ruim acht meter hoog, met stammen zo dik als een kinderarmpje. Het Latijnse woord '*fastuosus*' betekent trots, dat klopt alvast. De jonge scheuten groeien verbazend snel. Ze zijn aanvankelijk week en kwetsbaar, een beetje zoals een pas vervelde krab. Pas als ze helemaal naar hun volle lengte zijn uitgegroeid harden de glanzende gladde stengels uit. Dan kunnen ze zonder te breken soepel meebuigen met de zwaarste stormen. Boven elke knoop is een beige schutblad strak om de holle stengel gespannen. Later komt het wat losser te zitten, zodat het ratelt in de wind, om tenslotte kletterend naar beneden te dwarrelen, zodat je de mooie parelmoerglans aan de binnenzijde kan bewonderen.

Ik weet ook wel dat bamboe als exoot in een natuurtuin helemaal niet politiek correct is, en wil het gebruik ervan hier zeker niet pro-

BAMBOE

Johan Heirman

pageren. Sommige tuinarchitecten vinden trouwens dat deze planten alleen al louter vormelijk eigenlijk niet te integreren vallen in een westerse tuin.

Maar behalve tegenstanders zijn er ook fans. Huismussen bij voorbeeld, inmiddels zelf ook een bedreigde diersoort, houden zich er graag in op. Zelf reken ik me zeker niet tot de onverdeelde *aficionados*, ik heb met deze plant wat je een haat-liefde-verhouding zou kunnen noemen. Deze bamboe gedraagt zich namelijk als oversized kweekgras, met ondergrondse uitlopers die meters bij de moederplant vandaan bovenkomen om een nieuwe kolonie te beginnen, en in één moeite door de klinkers van het terras omhoogwerken. Dat betekent dat je ze heel goed in de gaten moet houden. De stengels zijn bovendien zo hard dat ze de takkenschaar voortijdig bot maken. Door die taaiheid zijn ze

wel heel geschikt om als staken voor van alles en nog wat te dienen.

Onlangs, terwijl ik niet thuis was omdat ik in de tuin van een vriendin aan het snoeien was, heeft een persoon van goed vertrouwen het prachtige fotoboek –Bambus– van Shinji Takama in een plastic tasje van H&M zonder briefje erbij aan de klink van mijn voordeur gehangen. Ik veronderstel dat dit iemand geweest moet zijn die in de loop van vorig jaar mijn tuin heeft bezocht. Helaas kon ik me daar niets meer van herinneren, niet wegens Alzheimer naar ik mag hopen, maar –laten we het daar maar bij houden– wegens te veel aan mijn hoofd. Als die anoniem gebleven persoon dit leest, wil hij/zij me dan een seintje geven? In dat fraaie boek staat een Duitse vertaling van een gedicht van Otomo Yakamochi (718 – 785). Omdat ik helaas het Japans niet machtig ben heb ik dit, geheel tegen de regels in, voor u uit het Duits in het Nederlands vertaald.

*Door het kleine bamboebos
Palend aan mijn kamer
Waait suizelend een windje
in de avondschemering.*

Voor mijn gevoel slaat avondschemering in de taal van de dichter uiteraard op de oude dag, een levensfase waar ik volgens de criteria van de jeugd wellicht al toe behoort. Omdat ik dan ook nog eens zelf een bamboebosje heb, vlakbij de slaapkamer, voel ik me des te meer aangesproken.